

“Lluís Duch va creure fermament que Jesús és el contemporani dels cristians”

Dc, 14/11/2018 per Catalunya Religió

Enterrament del pare Lluís Duch

Homilia del pare abat Josep M. Soler

13 de novembre de 2018 (Sa 3, 1-9; Ps 102; 2C 4, 14-5,1; Lc 23, 33.39-43)

El Senyor és compassiu i benigne cantàvem amb el salmista. Ho hem vist, germans i germanes estimats, sobretot en la pàgina evangèlica que hem escoltat. Jesús acull, amb compassió i benignitat, la pregària del *criminal* crucificat juntament amb ell, que l’invocava amb una insistència confiada: *Recordeu-vos de mi quan arribeu al vostre Regne*. Jesús li mostra el seu perdó i el seu acolliment: *T’ho dic amb tota veritat. Avui serà amb mi al paradís*. És la culminació de tota la vida de Jesús donada, tal com mostra l’evangelista sant Lluç, per amor al servei dels altres, especialment dels petits, dels pobres, dels marginats, de les dones. La de Jesús, és una vida capaç de comprendre totes les situacions humanes i de posar-hi amor, i de posar-hi perdó. Per això aquesta promesa d’acollir el *criminal* penedit en la vida de després de la mort corporal és un signe que va més enllà, no es limita a aquest home, que la tradició ha designat com el “bon lladre”. Està destinada a tothom qui s’acull a l’amor sense límits de Jesús.

Sant Pau, en el text que hem llegit a la segona lectura, precisament ampliava l’abast d’aquestes paraules de Jesús, en dir que Déu, el Pare, després de la mort corporal, *ens ressuscitarà i ens portarà a la seva presència* tal com va *ressuscitar Jesús, el Senyor*. L’Apòstol invita, per això, a no desanimar-se quan constatem que *la vida per fora es va consumint*, perquè, mentre el cos s’afebleix i avança cap a la dissolució, la *vida interior*, espiritual, del qui creu en Jesús *es va renovellant cada dia* fins que es desplegarà -deia encara sant Pau- en una *glòria que durarà sempre*. No hem de témer, doncs, el deixar d’existir. Perquè la mort desfà el cos material

però no destrueix la nostra realitat personal. La vida d'ara demana un compromís seriós en la construcció de la ciutat humana, però el cristià espera la realitat futura avalada per la paraula i la vida nova de Jesucrist, i d'aquí en treu força per a la seva vida personal i per la seva donació als altres. Sí, *el Senyor és compassiu i benigne*.

El P. Lluís Duch, davant les despulles del qual ens trobem, va creure fermament que "Jesús de Natzaret [...] és el contemporani dels cristians, i de tots aquells i totes aquelles que [...] volen viure i morir amb els mateixos sentiments de Nostre Senyor Jesucrist". Perquè per l'Encarnació -deia, encara- "el Crist, el nostre contemporani, s'ha posat -i continua i continuarà posant-se- en el lloc" de tots els homes i dones, fins dels qui la vida ha desfigurat, "tant si ho saben com si no ho saben, tant si de la manera que sigui l'afirmen com també si, de la manera que sigui, el neguen". "El contingut fonamental -continuava dient- de l'esperança cristiana consisteix en el fet que [...] la voluntat de Déu en Jesucrist de continuar encarnant-se, incondicionalment es manté dempeus -i hi continuarà mantenint-se- i no serà sotmesa al treball de l'oblit, perquè 'per nosaltres i per la nostra salvació va baixar del cel'" (cf. Montserrat. Butlletí del Santuari, 59 (2001) 6.10; cf. també, Lluís Duch, "Jesucrist el nostre contemporani", Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2001). Aquesta opció profunda per Jesucrist, com a contemporani solidari de cadascun dels homes i dones del món, ha estat el fonament sòlid de la vida del P. Lluís Duch i la que el va portar al monestir. Creia profundament que Jesucrist "com-parteix el nostre temps, les nostres històries i els nostres neguits i com-pateix amb nosaltres, allí on ens troba la vida, el nostre néixer, el nostre viure i el nostre morir" (cf. *ibídem*). És a dir, tota l'existència.

El P. Lluís Duch la va iniciar, aquesta existència, en néixer el setembre del 1936 a Barcelona, en plena guerra. De jove, encara, va perdre els pares i es va trobar fill únic acollit i estimats per oncles i cosins. Estudià a la Salle-Josepets. I després de fer tres cursos de química la Universitat de Barcelona, el 1961 va ingressar a Montserrat on professà l'any següent. El 1969 va rebre l'ordenació presbiteral. Va ser enviat a estudiar a Munich i a Tübinga; en la universitat d'aquesta darrera ciutat va obtenir el doctorat en teologia. Retornat a Montserrat, a més de col·laborar en la pastoral del Santuari, es va dedicar a l'estudi, a l'ensenyament i a la difusió per mitjà de classes, conferències, articles (més de tres-cents) i llibres (més cinquanta), així com a la traducció d'alguns autors alemanys. De mica en mica, el seu interès es va anar centrant en l'antropologia i en els diferents llenguatges dels universos simbòlics i mítics. Va ser professor, entre altres llocs, a la Facultat de Teologia de Catalunya, als Instituts Superiors de Ciències Religioses de Barcelona i de Tarragona, a la Universitat Autònoma de Barcelona, a la Pompeu Fabra, a l'Institut d'Humanitats de Barcelona, així com a la Universitat Autònoma i a la Universitat de Guadalajara ambdues de Mèxic, a més de l'Escola Teològica i Filosòfica de Montserrat i de l'Escola de formació monàstica de l'Orde cistercenc a Roma. Es pot dir que ha estat un humanista i un intel·lectual que ha produït una obra sòlida i amb un pensament original. Des d'uns coneixements molt amplis, ha entrat en diàleg, crític i enriquidor, amb el pensament i la cultura contemporanis. Moltes persones s'han beneficiat dels seus coneixements, dels seus consells i de la seva ensenyança. Ha estat membre del Consell Assessor per la diversitat religiosa de la Generalitat. Per tot el seu treball, li va ser concedida la Creu de Sant Jordi.

Malgrat la seva edat, portava un ritme de treball molt intens i intel·lectualment molt estimulant. Fins que al setembre passat, després de tornar de Mèxic, va començar a tenir dolors i a sentir-se molt afeblit. Després de diverses proves, se li

va diagnosticar un procés cancerós que afectava diversos òrgans. La malaltia ha avançat molt ràpidament. Ell ho ha viscut des de la fe, des de l'agraïment per la fraternitat comunitària de què era objecte i de la sol·licitud dels qui tenen cura de la infermeria del nostre monestir.

En aquestes últimes setmanes, superant el seu natural reservat, ha deixat compartit més la seva vivència interior, les seves conviccions de fe i la seva vida com a monjo de Montserrat. Una vida que veu en la mort el segell de la consagració monàstica feta el dia de la professió, perquè és el moment de donar-ho realment tot, de no tenir “potestat ni sobre el propi cos”, tal com diu sant Benet (cf. RB 58, 25). Ara, al terme de la seva estada entre nosaltres, demanem en la pregària que *el Senyor que és compassiu i benigne*, hagi acollit la seva vida com una ofrena *oferta sobre l'altar*, tal com deia la primera lectura, li atorgui el perdó per les seves mancances i li concedeixi de participar de la pasqua de Jesucrist (cf. RB Pròleg, 50).

El Senyor -que com diem en el credo “patí i morí sota Ponç Pilat i va ressuscitar el tercer dia”, s’ha fet també contemporani del nostre P. Lluís Duch; ha “com-partit” la seva vida i el seu servei ministerial i ha “com-patit” la seva malaltia i el seu morir (cf. Butlletí..., oc., 6)-. Això ens consola i ens conforta, en aquests moments que ens apleguem entorn de les seves despulles, perquè creiem que el Senyor també el ressuscitarà amb ell.

Aquest mateix Senyor es fa present en l'Eucaristia que ara celebrem, sota els signes humils del pa i del vi, per “com-partir” i “com-patir” amb cadascun de nosaltres. Realment, *el Senyor és compassiu i benigne*.